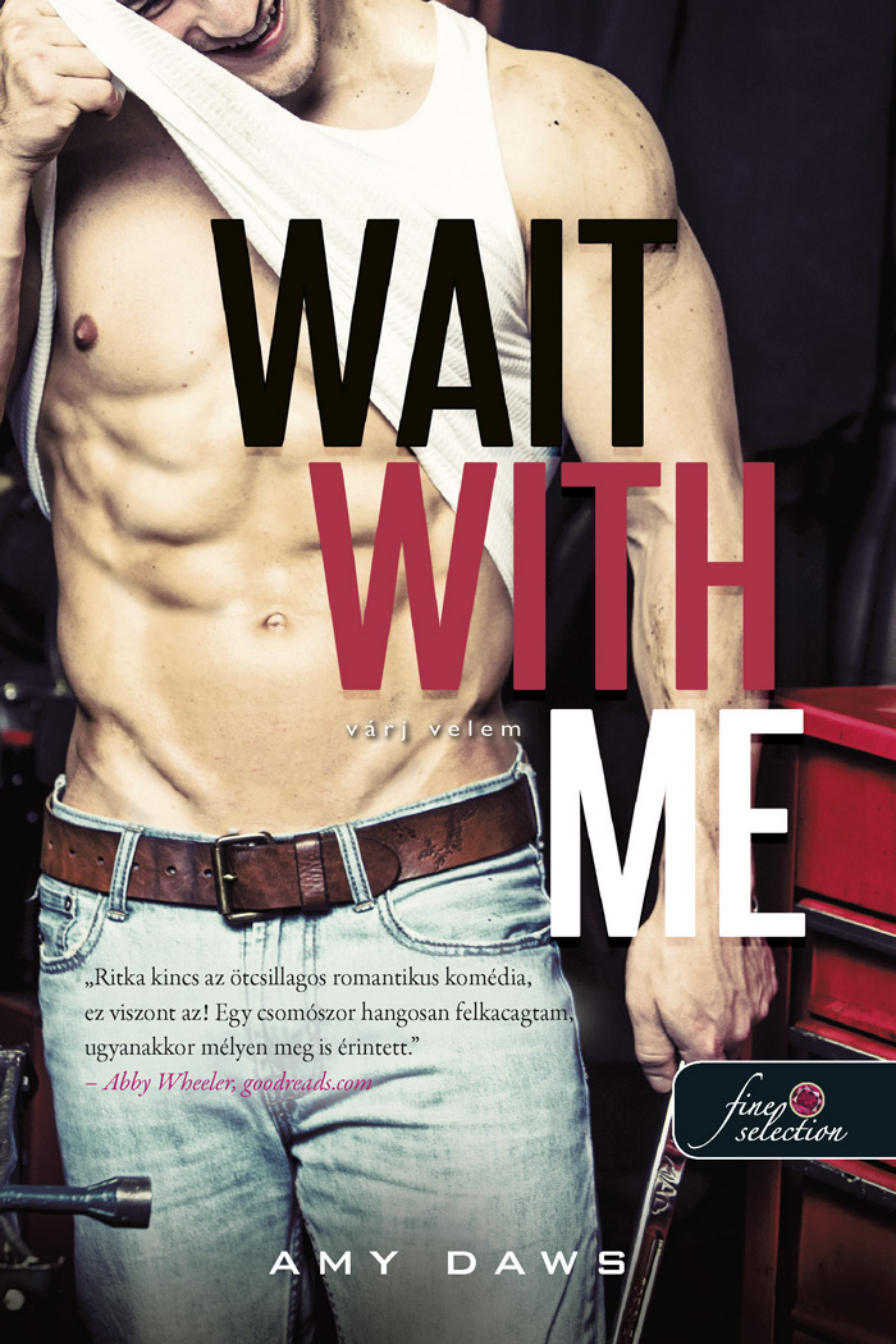

WAIT WITH ME

várl velem

„Ritka kincs az ötcillagos romantikus komédia,
ez viszont az! Egy csomószer hangosan felkacagtam,
ugyanakkor mélyen meg is érintett.”

– *Abby Wheeler, goodreads.com*

*fine
selection*

AMY DAWSON

A M Y D A W S

**WAIT
WITH
várj velem
ME**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*A könyvet valós események ihlették.
Ez alól kivételt képeznek az erotikus és romantikus részek.
A saját életem távolról sem ilyen izgalmas.*

1. FEJEZET

Kate

KATE SMITH. A NEVEM SIMÁN CSAK KATE SMITH. A szüleimbe annyi kreativitás sem szorult, hogy Katherine-nek vagy Katelynnek nevezzenek el. Vagy bele sem merek gondolni, ha valami egzotikus nevet adnak, mint a Katarina, az életem teljesen más irányt vett volna.

Még a Katie-vel is kiegyeztem volna. Az egy kicsit mókásabban hangzik. Talán.

De nem... Simán csak Kate.

Egy ötfős nyüzsgő család legidősebb gyermeke vagyok Longmontból, Coloradóból. A szüleim több mint negyven éve házasok, és varázslatos módon még mindig szeretik egymást. A két öcsém kirepült már a családi fészekből, és egy testvérpárt vett el. A két tökéletes pár és drága csemetéik két háztömbnyi távolságra élnek a szülői háztól. A szüleim minden péntek este bébiszipperkednek náluk, így a bátyáim borral és étellel kényeztethetik dögös feleségeiket, ahogy az a jó keresztény férjekhez illik.

És mit csinál a dögunalmas Kate, aki vészesen közeledik a harminchoz?

Pornót ír.

Egy gumiszervizben.

Boulderben, Coloradóban.

– Elnézést, olyan ismerős nekem.

Egy a hatvanas évei közepében járó nő szólít meg nagy, bámész szemekkel. Kellemesen pufók alakjáról egy vintage tündérkeresztanya jut az eszembe. Az a fajta, aki úgy néz ki, mint egy nagymama, nem pedig úgy, mint aki a Harry Potter szereplőgárdájából lépett elő.

Felemelem a kezem a laptop billentyűzetéről, amin elszántan pötyögtem, és kihúszom a fülhallgatót a fülemből.

– Elnézést... mit is mondott?

A nő sebesen pislog.

– Kórházban dolgozik?

Kedvesen rámosolygok.

– Nem, sajnálom.

– Fogászaton?

– Ott sem.

– Állatorvosi rendelőben? Ez az! Annyira ismerős. Betty vagyok, a fekete miniuszkárom neve pedig Misty.

Újra rámosolygok, kezdem megszánni.

– Nem, sajnálom, Betty. Nem dolgozom állatorvosi rendelőben. Író vagyok. Talán olvasta az egyik regényemet?

Betty szeme felcsillan.

– Ó, mi a neve?

– Az írói álnevem Mercedes Lee Loveletter – felelem magabiztosan.

Ne ítélkezz! A fél életemet megkeserítő dögunalmas nevemet próbáltam kompenzálni.

– Keresztény romantika? – kérdezi Betty, és reményteljes izgatottságában a keze a szívéhez rebben.

– Nem – válaszolom, zavartan grimaszolva.

– Ó... akkor amish? Imádom azokat az amish regényeket!

Mély levegőt veszek.

– Határozottan nem amish.

Betty nem az én emberem. Sejtettem volna, de meg lennél leve, hány nagymama rajong a mocskos pornóért.

Betty összeráncolja a szemöldökét, majd lenéz a számítógépemre.

– Most is ír?

– Igen – ölelem a testemhez a laptopot, amikor Betty arrébb mozdul, hogy a vállam felett belepillantson.

– Belekukkanthatok? – kérdezi, és ahogy a vállamat súrolja, megcsap vaníliás illata.

Lehajtom a laptop tetejét.

– Sajnálom, de senkinek nem mutatom meg, amíg be nem fejezem... szerkesztői simításra vár.

Maga pedig valószínűleg agyvérzést kapna.

– Tegnap is itt volt, ugye? – érdeklődik kíváncsian.

Hirtelen kiegyenesedem.

– Igen. Miért kérdezi?

– És tegnapelőtt?

Idegesen körbenézek.

– Oké, mi a gond? A vezetőség küldte?

Betty szeme tágra nyílik.

– Ó, nem, nem! Én csak a pék vagyok.

Fejbe kólint a felismerés. Már látom is magam előtt, ahogy tegnap néhány tálat hozott be.

– Betty, a pék! – A kiáltás gejzirként tör fel belőlem, mintha a rég elvesztett nagymama állna előttem, akire mindig is vágytam. – Maga készíti a sütitket!

Betty büszkén mosolyog, én pedig legszívesebben a nyakába ugranék, de a francba is, talán túlzás lenne ilyen hamar.

– Igen, én csinálom a sütitket. Általában csak hetente egyszer jövek, de mostanában többször benéztem, hogy lássam, szeretik-e az új süteményeket.

– Az édes zsemle! – kiáltom, és a fejemet rázva próbálok lehiggadni. – Te jó ég, azok a zsemlek egyszerűen isteniek!

– Tényleg úgy gondolja? – Betty szó szerint sugárzik a büszkeségtől. Jézus, ha így folytatja, rögtön felrobban.

– De még mennyire! – válaszolom. – A reggeli eszpresszómba szoktam mártogatni, és az élmény sorsfordító! Szinte ugyanolyan jó, mint a karamellás-mandulás lattéba mártogatott fehércsokis-keksz, amit délután szoktam enni.

Betty boldogan kuncog.

– A leveles péksüteményeket kóstolta?

– Egyetlen leveles péksüteményt sem láttam! – Szinte síkítok az izgatottságtól, majd igyekszem fékezni magam. *Azta! Péksütemény is van?! Ki pusztítja el őket?* – Általában tíz körül érek ide. Addigra már egy morzsa sincs belőlük.

– Hát, ez jó jel! – A nő kacarászik, majd hirtelen összevonja a szemöldökét. – Hány napja jár ide? Nagy gondok vannak az autójával? Biztos vagyok benne, hogy tudnának kölcsönözni egyet magának.

Azon nyomban behúzom a keziféket. *Ezért nem elegyedünk szóba a tulajdonosokkal, Kate! Azon kellene lenned, hogy meghúzd magad, ehelyett pedig a varázssüti nagymamával cseveréssel!* Mély lélegzetet veszek, és hazudni kezdek, mint a vízfolyás.

– Tulajdonképpen nem író vagyok, Betty. Tud titkot tartani?

Betty szeme tágra nyílik a komoly arckifejezésem láttán. Körbenéz, hogy biztos legyen abban, senki nem hallja a beszélgetésünket, mielőtt hevesen bólogatni kezdene.

Ez az a pillanat, amire hetek óta készülsz, Kate. Ne fogd vissza magad!

– A cégnek dolgozom. Aggasztott minket a szolgáltatás minősége ezen a fióktelepen, így ideküldtek, hogy néhány hétig rajta tartsam a szemem a dolgokon.

– Ó, de én nem hallottam, hogy bárki is panaszkodott volna! És annyira kedvelem az ügyfélszolgálati pultnál levő fiatalembereket. Mindig olyan barátságosak, és imádják a csokidarabos kekszeimet.

– Szerintem mindenki imádja a csokidarabos kekszeit – válaszolom, és elismerően rákacsintok. – De arra kell kérnem, hogy tartsa titokban a jelenlétemet. Szeretnénk látni ennek a fióknak a valós, mindennapos ügyfélszolgálati tevékenységét, így meghozhatjuk a szükséges fejlesztő intézkedéseket.

Betty lassan bólint egyet, és szemmel láthatólag izgatottsággal tölti el, hogy részese lehet a titkos missziómnak.

– Értem.

Potenciális besúgó – kiiktatva.

– Köszönöm a diszkrécióját. – Kinyújtom a kezem, és a céget képviselő alkalmazotthoz illően megrázom a puha, kelt tésztára emlekeztető kezét. – Örülök, hogy megismerhettem, Betty. Csak így tovább! Maga miatt csöppet sem aggódunk.

Rákacsintok, és Betty merev arckifejezéssel elcsoszog mellőlem. Hosszan kifújom a levegőt. Ez necces volt. Nagyon necces. Be kell fejeznem ezt a könyvet, mielőtt bárki más is észrevenné, hogy egy csomó időt töltök itt.

Felnyitom a laptopomat, és felveszem az elejtett fonalat az erotikus *Panzió* sorozatom ötödik részében. Ez a kötet a lezárása a hatalmas sikert aratott és nemzetközi bestsellerré vált regénysorozatnak, amiből most a Passionflix akar filmet forgatni. A rajongóim majd megőrülnek ezért a könyvért, én pedig önkéntelenül is felidézem, mi mindent tettem meg azért, hogy ne okozzak nekik csalódást.

Biztos vagyok benne, hogy egyesek szokatlan helyszínnak tartanák a gumiszerviz várótermét a pornóregényíráshoz. De amikor a New York Times bestseller listáján szerepel a neved, és a fejedből hirtelen az összes szó kihullik, a karakterek pedig eltűnnek... szélsőséges eszközökhöz folyamodsz.

Így aznap, amikor besétáltam a Tire Depot ügyfélvárótermébe arra számítva, hogy amíg kicserélik az autómon a gumikat, újra a laptop fehér monitorját fogom bővílni, bunkósbotként ért a felismerés, hogy a szavak ismét áradni kezdtek belőlem. Szó szerint áradni. Nem csöpörészés volt ez, hanem tomboló árvíz, ami hatalmas szömennyiségeket sodort a hátán.

Az aszályos alkotói válság után eszembe sem jutott próbára tenni a szerencsém, és simán továbbállni innen. Úgy éreztem magam, mint a döntő felé tartó, nyerő szériában levő díjnyertes atléta. Sem zoknimosás, sem szőrtelenítés. Ugyanaz a vacak kaja, napon-ta ugyanannyi lépés, majd előlről újra és újra, mint az *Idétlen időkig* filmben, míg be nem fejezem ezt a könyvet!

Ezért van az, hogy már a harmadik munkahetemet töltöm a jó öreg Tire Depot-ban. És jó sok mindent megtudtam azóta. Többek között azt, hogy a Tire Depot nem csak egy egyszerű gumiszerviz. Kezdjük azzal, hogy nem csak gumikat árulnak. Olajat cserélnek, javításokat és karbantartást vállalnak. Egyik nap fél füllel hallottam az

üzletvezetőt, amikor azt mondta, a festésen és az üvegjavításon kívül mindent csinálnak. *Milyen szuper már!*

De ha őszinte akarok lenni, akkor el kell ismernem, hogy egyetlenegy dolog miatt járok ide, és ez az ügyfélváróterem.

Az ÜVT a Tire Depot-nál, ami az én új anyahajómmá vált.

Amikor először idehoztam az autót, úgy három héttel ezelőtt, és a pultnál álló srác a sarok mögötti váróterem felé mutatott, azt hittem, egy vacak tizenkét személyes kávéfőzőt találok majd lefőzőtt, állott kávéval. És ha szerencsém van, még tejpor is akad, aminek még nem járt le a szavatossága.

Amikor befordultam a sarkon, és besétáltam a jókora ügyfélváróba, amiben téglából kirakott kandalló, kényelmes bőrfotelek és egy kávéautomata állt, ami hihetetlen mennyiségű ingyenc kávé képes kilökni magából, kis híján térdre rogytam, és elsírtam magam.

Pillanatokon belül lecsaptam egy mandulás-karamellás lattéra, egy még langyos mazsolás zabkekszre, és elfoglaltam a helyem az egyik magas bárszéken közel a kijáráshoz. A sors keze.

Jobb hangulatom kerekedett, mint bármikor az elmúlt pár hónapban, így felcsaptam a laptopom tetejét, és néhány korty kávé után a szavak, amiket hiába próbáltam összekaparni a legutolsó pornóregényemhez, hirtelen özönlenni kezdtek. Kitörtem a borzalmas írói válságból! Olyan volt, mint valami rohadt karácsonyi csoda!

Három óra észrevétlenül elszállt. Az ügyfélközpontos szólt, hogy elkészült az autóm, de mikor hozzátette, hogy nem bánják, ha még egy darabig ott lógok, én az egészből csak annyit fogtam fel, hogy *bingó!* Mielőtt feleszméltem volna, ötezer szót lepötyögtem öt óra alatt.

Írói pályám során még soha nem fordult elő, hogy ilyen gyorsan írtam volna. Ráadásul jól! Ez volt a megdönthetetlen bizonyíték.

Így, akárcsak a kóbor kutya, aki rábukkant a legjobb ételmaradékot tartalmazó kukára, pillanatokon belül elhatároztam, hogy vissza fogok jönni. Eleinte olajcserére hoztam néhány autót... a szomszédomé, a barátomé. Még a két bátyám is beleegyezett, hogy elhozom az autójukat, bár sandán méregettek a szemük sarkából, mivel fél órát kellett utaznom csak azért, hogy elmenjek az autójukért – előítéletes tökfek!

De aztán olyan érzésem támadt, hogy az egyik ügyfélszolgálatos srác kezd felismerni. Nagy forgalmat bonyolítanak a Tire Depot-nál, és én sajnos nem olvadok teljesen bele a tömegbe. Göndör vörös hajam van, a bőrom pedig nincs jó barátságban a nappal, akárcsak a többi vörösesszőke sorstársamé. De azt hiszem, akkor buktam le a srácnál, amikor a hetedik autót hoztam be szervizelésre. Ekkor már az egyik barátom kollégájának a kocsijával gurultam ide, így nyilvánvaló, mennyire kétségbeesett, és kissé talán megszállott is voltam. De tudtam, bármire hajlandó vagyok azért, hogy rácsatlakozzam a szavak töltőállomására.

Aztán leesett, hogy a váróteremnek saját bejárata van. Ami kiesik az ügyfélszolgálatos srácok látóköréből. Végül is ők a kapu őrzői. Ők voltak az egyedüliek, akik láttak. Akkor hát miért is ne surranhatnék be az oldalsó ajtón minden egyes nap, hogy csendben letudjam a munkát, megigyam a súlyomnak megfelelő mennyiségget az ingyen kávéból, majd kiosonjak anélkül, hogy bárki is észrevenné?

Persze... be kell vallanom, a lelkiismeretem néhányszor oldalba bökdösött, de minél gyakrabban jöttem, annál könnyebben ment. Amerika leghírhedtebb sorozatgyilkosainak életét valószínűleg hasonló mantra irányította. De hát ez van.

Ingyen kávé vagy a halál.

Az ÜVT lett az én Luke kávézóm a *Szívek szállodájából*. Én voltam Lorelai Gilmore, aki nap mint nap betáncolt, az a kicsi, szótlan, automata kávégép pedig a mogorva kávézótulajdonos, akibe lassacskán kezdtem beleszeretni. Most pedig már Bettyvel is találkoztam, a mennyei manna készítőjével, aki az utóbbi heteim silány étrendjének közvetlen kiváltó oka.

A szerelem szilaj teremtmény. Nem lehet sem megfékezni, sem visszatartani. Sem betörni, sem ellenszegülni neki. Vágtázó fenevad, amit sorsodként kell elfogadnod.

Ezt éreztem a Tire Depot ÜVT-je iránt: tiszta, őszinte szerelmet.

Így mostanra beleolvadok a tömegbe. A Tire Depot forgalmas hely, és a négy részre osztott pihenőrészen könnyű álcázni a jelenlétemet. Vége a napoknak, amikor a bátyáimat azért nyaggattam, hogy a barátaik autói nem szorulnak-e olajcserére. Vége annak, amikor autós kirándulást tervezek, csak azért, hogy közelebb kerüljek egy szervizeléshez.

Most már inkognitóban űzöm, így Mercedes Lee Loveletter a könyvén dolgozik, amitől a begerjedt olvasóinak szétspriccel majd az agyuk. *Várj csak! Tök jó szójáték! Wow, szuper! Ezt le kell írnom.*

2. FEJEZET

Miles

A GARÁZS MÖGÖTTI SZERVIZÚTON TÁMASZTOM az épület falát, a hosszú, piros medvecukrot a számhoz emelem, és levegőt szívok be a végén, amit épp az imént haraptam le. Újabb harapás, és kifújom a levegőt rajta, miközben elképzelem a mámorító érzést, ami eltöltene, ha ez igazi cigaretta lenne.

Bárcsak még mindig dohányoznék!

A fejem hirtelen balra fordul, amikor az ügyfélváró hátsó ajtaja kicsapódik, és egy vörösen lángoló göndör hajtömeg jelenik meg a nyílásában. Ugyanaz a Vöröske. Már több napja látom itt a szervizúton közlekedni. A szerelőállásom melletti homályos üvegen keresztül mindig bevillan a vörös sörénye. Azon töprengek, vajon honnan jön, és pontosan hová is tart.

Ma sokkal jobb szemszögből látom. Sima, fekete leggingset visel, és laza, PIZZA feliratú pólót, amiben szinte elveszik. A póló domborulatából nyilvánvaló, hogy bőkezűen megáldotta a természet, és még strandpapucsban is formás a lába. Kicsi, és a megfelelő helyeken kerek. Alapból dögös, nem az a típus, aki kiritttyenti magát, mielőtt leszaladna a boltba.

Vöröske egyenesen felém tart, bár hátrafelé pillog, mintha valaki kergetné. Igyekszem kikapni a medvecukrot a számból, hogy szóljak neki, vigyázzon, de már késő. Úgy csapódik nekem, mint nyuszi a téglafalnak. A kavarodásban a strandpapucs a munkásbakancsom alá téved, a bokája csavarodik egyet, ő pedig a földre zuhan, a szürke aktatáskája jócskán arrébb repül a szervizúton.

– Francba! Jól vagy? – kérdezem, és a kezemet nyújtom, hogy felsegítsem.

Kék szemei tágra nyílnak.

– Ó, jaj! A gépem!

Rám sem pillant, ahogy a forró aszfalton a laptoptáskája felé mászik. A térdén kucorogva kihúzza egy MacBookot a táskából, és gyorsan kinyitja. Élesen beszívja a levegőt, végül megszólal.

– Nem repedt meg, de vajon elindul-e?

Megpöccinti a szóköz billentyűt, és a képernyő kivilágosodik a bejelentkezés ablakkal. Vöröske a fenekére huppan, és megkönnyebbültlen kifújja a levegőt.

– Nagy gáz lehetett volna – motyogja magának. – Áh, ezért küldöm el e-mailben magamnak az anyagot minden egyes alkalom után. Pancserság volt kihagyni.

– Minden rendben? – kérdezem, és óvatosan közelebb lépek hozzá, miközben a laptopját csúsztatja vissza a táskájába. Nagyon hülyén érzem magam, hogy megszakítom az önmagával folytatott kis cseverészését, de csöndben ácsorogni még hülyébb érzés.

Felém pillant, és a szeme hirtelen tágra nyílik, ahogy teljesen a látóterébe kerülök. Mintha csak most vette volna észre, hogy egész idő alatt egy másik emberi lény állt mellette.

A tekintete leszalad a testemen, végigmustrálva a durva, acélbetétes munkavédelmi bakancsomat és az olajfoltos, grafitiszürke

overallomat, amit a farmer fölött viselek, védőruhaként. Az overall felső részét letoltam magamról, és csak a fekete atlétatrikó van rajtam, amit mindig aláveszek. A karomat izzadság borítja be, mivel nyár van, és a műhelyben nincs légkondi. És mondjuk ki őszintén, az izzadság egy része a nikotinelvonási tünetek miatt van.

Vöröske tekintete végül újra az arcomon köt ki, így úgy döntök, megismétlem a korábbi kérdésemet.

– Minden rendben?

A szemöldökét összevonja, és bólint, az arcán még mindig az a kába kifejezés, amitől rúzs nélküli ajkai kissé szétnyílnak.

– Megütötted magad? – kérdezem. Igyekszem kideríteni, nem szenvedett-e fejsérülést az ütközésben, mert nagyon furán viselkedik.

Megrázza a fejét, így a kezemet nyújtom, hogy felsegítsem. Érdes, meleg kezem megragadja a hús, kecses ujjait, és felhúzom álló helyzetbe. Jó 40 centivel alacsonyabb nálam, de a bő kétméteres magasságommal minden lány apró mellettem.

Vöröske megköszörüli a torkát.

– Itt... itt dolgozol? – Behunyja a szemét, mintha csendes szemrehányást tenne magának.

Keresztbe fonom a karom, és önkéntelenül észreveszem, hogy a tekintete érdeklődéssel követi, ahogy a bicepszeim megfeszülnek.

– Igen. Autoszerelő vagyok. Szervizeltettél nálunk?

Kuncogni kezd. Egyre hangosabban, míg szinte hisztérikusan nevet, akkor a szája elé csapja a tenyerét, hogy elfojtsa. A tenyerébe motyogja a választ.

– Igen.

Összevonom a szemöldököm, és megkérdem:

– Akkor mit keresel a szervizúton? A kész autókat a bejárat előtt parkoljuk le. Ez a hátsó ajtó a személyzeti bejárat.

A tekintete visszaugrik az ajtóra, és az ajkát kezdi harapdálni.

– Igen. Én csak... éppen... – Rápillant a másik hosszú medvecukorra, amit a fülem mögé dugtam. – Kijöttem dohányozni.

Felvonom a szemöldököm. Elég sokféle dohányost láttam már, és valami azt súgja, hogy ez a lélegzetelállító vörös bombázó nem tartozik közéjük.

– Szuper, megdobnál eggyel? – kérdezem színvallásra kényszerítve.

– Nem épp medvecukorral kamucigiztél az előbb? – kérdezi, és a félig megevett medvecukorra mutat, ami a földre esett az ütközés során.

Az arcom fellángol.

– Láttad!

Halkan elneveti magát.

– A dicsőséges hasra vágódásom előtt igen, láttam valamit, ami mintha kipöfékelt cseresznyefüsthöz hasonlított volna, ami körbe-
lengett.

Csak forгатom a szemem, és beletúrok a rövid, fekete hajamba.

– Három hónapja kezdtem, akkor hagytam abba a dohányzást.

– Segít?

Vállat vonok.

– Ártani nem árt.

– Talán csak az egónak. – A jobb orcáján egy gödröcske tűnik fel, miközben próbálja visszafojtani a vigyorát. – Mennyire macsós már cukorkával kamucigizni?

Ez most flörtöl velem? Vagy ugrat? Nem tudnám megmondani, de a visszavágóért nem kell a szomszédba mennem, és azt el kell ismerni, hogy az arcán a gödröcske ennivalóan aranyos. Felemelem a kezem, és a medvecukorért nyúlok a fülem mögött, közben pedig látványosan megfeszítem, majd ellazítom a bicepszetem.

– Az egóm soha sincs veszélyben, bébi.

Leharapom a medvecukor végét, és Vöröskére kacsintok.

Tiszta szívből kacagni kezd. Gazdag tónusú nevetése van, ami az egész testen végigrázkódik, egészen a lábujjáig.

– Ilyen könyves álompasi karokkal nem is csoda.

– Könyves álompasi? – kérdezem kíváncsian.

– Könyves álompasi – ismétli meg. – A romantikus regények férfi hőse, akire az olvasók lecsapnak, mivel a valós világban nem létezik. Tulajdonképpen az ideális férfi.

– Soha nem hallottam még ezt a kifejezést – ismerem el, és a falnak támaszkodom, miközben kíváncsian fürkészem Vöröskét. – Gondolom, könyvekkel dolgozol, vagy valami hasonló.

– Valami hasonló.

Mosolyog, és végighúzza a kezét vadóc, vörös hullámain. Valószínűleg természetesen ilyen, egyetlen lány sem nyúlna ilyen gyönyörű hajba, ha belőtt frizura lenne.

– Egyáltalán nem lep meg, hogy nem hallottál még róla. – Közelebb hajol, és hangosan odasúgja: – Nem a te zsánered.

Kíváncsian ránézek, ő pedig sokatmondóan megtáncoltatja a szemöldökét, majd megfordul, és továbbsétál a szervizúton valami csak általa ismert cél felé. Miután az illendőséget jócskán túllépve stírolóm távolodó gömbölyű fenekét, bevillan, hogy még a nevét sem tudom.

A szám előtt tölcseért formálok a kezemből, és utánakiáltok.

– És mi van, ha te viszont a zsánerem vagy?

Sarkon perdül, és rám néz, mozdulatai sokkal kecsesebbek, mint az előbb.

– Ez csak a *Végén* derül ki.

3. FEJEZET

Kate

– KI VELE! HOL VOLTÁL? – A szomszédom, és a főiskola óta a legjobb barátnőm, Lynsey hangja harsan a fülem mellett, mire ijedtemben szinte nekiesek az ajtónak, és majdnem elejtem a kulcsokat.

– Jézus! – kiáltok fel, és az alacsony, barna hajú barátnőm felé fordulok, aki a legfélelmetesebb töpszli, akit csak ismerek. – Olyan vagy, mint egy pattogó törpe pincsi, aki a levegőbe ugrál, hogy szemmagasságban legyen az emberekkel.

– Haha, újabb törpés vicc, micsoda meglepő reakció a részedről! Komolyan, áruld el, hol voltál?

– A könyvtárban! Az sms-ben már megírtam – válaszolom, és hátat fordítok neki. Kinyitom a sorházi lakásom ajtaját, és belépve a postát, a laptoptáskát és a kulcsokat a lerakóasztalra dobom a lépcső mellett.

– Kamu! – vakkantja Lynsey, és kölyökkutyaként jön utánam. Kinyújtja a kezét, és megragadja a pólóm alját. Az arcához húzza, és mélyen beleszagol.

– Kávé- és gumiillatod van.

– Szabadságnak is mondhatnám. – Bánatosan felsóhajtok, és azt kívánom, bárcsak még ott lennék. Tovább maradnék, ha egész nap el tudnék lenni csak kávé és sütin. De a francba, szükségem van valamennyi fehérjére is, különben feldobom a talpam.

– Te most komolyan visszamentél a Tire Depot-ba? – Lynsey for-
tyog. – Kate! Rád hívják a rendőröket, ha így folytatod!

– Mire föl? – tiltakozom, visszapillantva rá a vállam felett. Átvá-
gok a nappalin, a konyha felé, ahol kiveszek egy üveg vizet a hűtő-
ből. – Ellopom az ingyen kávé és kekszet? Ne viccelj! Erre nem lehet.

– Ha életvitelszerűen tartózkodsz ott, azért viszont igen.

A szám rádermed a vizesüveg nyakára.

– Szerinted megtennék?

Lynsey egy cseppet bizonytalanná válik.

– Nem tudom, de vállalod a kínos következményeket, hogy ki-
derítsd?

– Nem érdekel, Lynsey! – fújom ki a levegőt. – A TD-ben újra
rátaláltam a szavakra, és nem tágitok onnan, míg be nem fejezem a
könyvet.

– TD? – kérdezi gyanakodva.

– A Tire Depot olyan hosszú.

– Tudod, mi hosszú még? A börtönbüntetés. – A szememet forgat-
tom, de Lynsey tovább folytatja a kiselőadását. – Ez csak egy man-
kó, Kate! Igazán beláthatnád.

– Nem mankó!

– Azt hiszed, szükséged van rá, de ez nem igaz.

– Igenis szükségem van rá! – csattanok fel, majd visszazáguldok
a lerakóasztalhoz, ahonnan felkapom a leveleimet. – Egy sort sem
tudtam írni, mielőtt oda nem mentem. Márpedig az írásból tudom
megengedni ezt az elegáns sorházat a lenyűgöző Boulder peremén.

Ha továbbra is ilyen menő szeretnék lenni, és ilyen nagystílűen akarok élni a dombok lábánál, akkor oda kell mennem, ahol elkap az ihlet. Márpedig a Tire Depot-ban marhára.

A nappaliba megyek, lehuppanok egy kényelmes bőrfotelba, és elkezdem átnézni a postát.

Lynsey velem szembe, a dohányzóasztalom szélére telepszik.

– Abbahagyhatnánk a felesleges körök futását, és beszélhetnénk arról, mi is folyik itt valójában?

– Told arrább a hátsód, Lyns! Erre a pajtapalánkból luxusbútorrá előléptetett asztalra Mercedes Lee Loveletternek köszönhetően tettem szert.

– Ne válts témát! Ez az egész az exedről szól, akivel még mindig együtt élsz. – Az ujjával az emeleti hálószoa felé bök, amit Dryston Robertsszel osztottam meg az elmúlt két év legnagyobb részében, mielőtt az egész dolog köztünk jagra nem ment volna.

Gúnyosan elhúzom a szám.

– Per pillanat az idegek játéka megy közöttünk, én pedig semmi pénzért nem fogom átengedni a házat annak a korlátolt köcsögnek.

– Akkor sem, ha nem megy itthon az írás? Harcolni akarsz egy házért, amiben elkerül az ihlet? – szól be Lynsey.

– Ez nem tartozik a tárgyhoz! – fújtatok, és a kezem ökölbe szorul. Minden egyes alkalommal így reagálok, amikor Dryston szóba kerül.

Két évvel ezelőtt találkoztam Drystonnal egy medencés bulin, és beleszerettem a mézesmázos modorába. Hosszú időbe telt, míg rájöttem, hogy ordít róla a Pán Péter-szindróma.

Szerencsétlenségemre az egyetlen vele közösen meglépett felnőtt dolog, az a sorház három évre való kibérlése, ami most felér egy istencsapással. Három hónapon át ugyanabban a házban élni a tini

korszakában megrekedt volt barátoddal, akinek soha nem fog benőni a feje lágya, pont olyan rossz, ahogy azt elképzeled.

A helyzet egyetlen jó oldala, hogy nyáron nincs itt. *Istennek hála!*

– Ki van zárva, hogy én innen kiköltözzem! – sziszegem az összeszorított fogaimon keresztül, és a szemem vádlón Lynsey-re villan. – A legjobb barátnőm mellett lakom. Te nem akarsz kiköltözni, ugye?

A szemét forgatja.

– Eszem ágában sincs!

– Pontosan. Erről van szó! Elkényeztetett ficsúr, aki mindig megkapta, amit csak akart, de ezúttal melléfogott. Hamptonsban tölti a nyarat, te jó ég, akkor csak meg tudja engedni magának, hogy saját lakást béreljen! Tapodtat se moccanok innen.

– Igazi patthelyzet ez kettőtök között... Nem is tudom, mit mondjak. – Lynsey felnyög, és a hajába túr. – Élvezetes lesz az exeddel élni még egy teljes évig. Majd meglátjuk, hogy bírod.

– Tökéletesen megfelel nekem itt a földszinten. A lenti hálószo-
ba még nagyobb is.

Nem számít, hogy a fenti hálósobából sokkal szebb kilátás nyílik a hegyekre. Az a szoba amúgy is fertőzött. Búzlík a sznob ficsúros kölnitől és az ostobaságtól.

A gondolataim elkanyarodnak, amikor a tekintetem egy ismerős logóra esik, amit a saját, Mercedes Lee Loveletter márkámnál is jobban ismerek.

Ijedten Lynsey-re pillantok.

– Kaptam egy levelet a Tire Depot-tól.

– Rájöttek! – Lynsey-nek elakad a lélegzete, és a szája elé kapja a kezét, mintha most derült volna ki, hogy a legjobb barátunk tömeggyilkos.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ne dramatizáld túl! – nyögök fel, és az ujjaim a borítékra szorulnak. – Ezt nem tudhatod! Lehet, hogy csak reklámújság vagy valami hasonló. Talán speciális olajcserét ajánlanak a jövő hétre.

– Kaptál már tőlük ilyen ajánlatot?

– Nem! – kiáltom, ahogy belém hasít a felismerés, a rettegés pedig hideg hullámban önt el. Tágra nyílt szemmel meredek Lynseyre. – Mi van, ha ez az?

– Mármost mi? – kérdezi.

– Mi van, ha ez az a pillanat, amitől annyira tartottam? Lehet, hogy megfosztanak a szerencsetalizmánomtól!

– Nem tudhatod – mondja Lynsey.

Szemmel láthatólag máshogyan dolgozzuk fel az információt, mivel száznyolcvan fokos fordulatot vettünk: most ő halmozza az ellenérveket, míg én a kétségbeesés örvényében keringek.

– Semmi más okuk nincs arra, hogy levelet küldjenek! – mondom, és reszketve beszívom a levegőt. – A francba! – mordulok fel, és feltépem a borítékot, hogy túl legyek rajta.

Széthajtogatom a levelet, aminek a fejlécén a Tire Depot emblémája áll, és hangosan felolvasom.

Kedves Ms. Smith!

Feltűnt számunkra, mennyire élvezi az ügyfélvárótermünk szolgáltatásait. Igazán az örömünkre szolgál, hogy nálunk tölti a napjait. Ugyanakkor sajnálattal kell közölnünk, hogy túllépte az ingyenes italok mennyiségét. Ezért üzletpolitikánknak megfelelően mellékeljük az italok számláját, melyet a megengedett mennyiség felett fogyasztott.